

Person och politik

LO:S STYRELSE har enligt stadgarna inte rätt att peta sin ordförande, det är en fråga för kongress eller möjligen representantskapet. Vid styrelsesammanträdet i måndags var det alltså upp till Wanja Lundby-Wedin själv att avgöra om hon ville sitta kvar eller avgå.

Det är inte heller upp till oss – som tillhör en annan arbetarrörelse – att ha åsikter om vem som ska leda LO. Men med tanke på att

... hon uppenbarligen inte har skött sina uppdrag i AMF-styrelsen

... förtroendet för henne av allt att döma är lågt både i och utanför de egna leden

... de största LO-förbunden, som Kommunal, IF Metall och Seko, uppges ha krävt hennes avgång

... de för Socialdemokraterna katastrofala opinionsundersökningarna i helgen

... hon kommer att förbli rejält vingklippt i debatter om klasskillnader och direktörsförmåner framöver

måste hennes vägran att kliva åt sidan betecknas som å ena sidan tufft och beslutsamt, å andra sidan väldigt förvånande. För även om alla LO-förbund nu säger sig ställa upp bakom henne bär hon det tyngsta ansvaret på sina alldeles egna axlar. Och vilket ansvar.

LUNDBY-WEDINS BESLUT handlar inte bara om förtroendet för henne och LO, utan kan mycket väl vara ytterligare en spik i oppositionens begravningskista, den märkt Valet 2010. Göran Greider skriver i tisdagens *Aftonbladet* att hennes beslut i värsta fall ”tar udden av den i särklass viktigaste faktorn när det gäller att mobilisera väljare: engagemanget från LO:s tiotusentals förtroendevalda ute på arbetsplatserna”.

Har han rätt är det i så fall ett tillfälle för radikala krafter att förmå dessa besvikna tiotusenden att lägga sin energi på något mer löftesrikt än den förstelnade koloss som LO och socialdemokratin utgör, eller åtminstone på att vitalisera desamma, men erfarenheten säger oss att det snarare är passiviteten än aktiviteten som följer i besvikelsens spår.

SKA VI ÄNDÅ – mot alla rimliga förväntningar – hoppas på att något bra kommer ur den här soppan är det att LO nu lägger *personfrågan* bakom sig och börja diskutera vilka *politiska* slutsatser som kan dras. Om inte förr måste det nu ha framkommit att det finns en jobbig baksida av att LO engagerar sig i korporativa, vinstdrivande företag, i facklig-politisk samverkan, betalar höga löner och mångmiljonpensioner åt fackliga företrädare och behåller en så stor maktkoncentration i LO-toppen. Kanske kommer rörelsen fram till att den nu måste fokusera alla sina krafter på att försvara och – en tanke som inte verkar ha tänkts på ett par decennier – förbättra sina medlemmars ställning på arbetsplatserna och i samhället.

Ett sådant program skulle möjligen kunna återuppväcka den svalnande entusiasmen i de fackliga leden och rent av spilla över på oppositionsparterna, som sannerligen behöver all uppmuntran de kan få.

Alternativet är att inget samlat och kraftfullt motstånd kan mobiliseras mot den regering som nu försöker intala oss att 11–12 procent arbetslöshet och en a-kasseersättning på hälften av en arbetslön är en naturnödvändighet, ungefär som ett influensavirus som svept in över Sverige och – tyvärr – inte kan botas, utan bara väntas ut.

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

RW